

פתיחת הספר "המשפחות של שושו" מאת ענת ג'ורג'י

זה קרה לא מזמן, ביום שבת, בשעות הערב. אמא אמרה שהגיע הזמן לישון, ואני, שלא הייתי כל כך עייף, כעסתי קצת. קדם היא גם התעקשה שאתקלח, ואפילו אחפף את השער, למרות שבכלל לא הייתי מלכלך. אז שכבתי במטה, מנסה להרדם, וחשבתי שזה די מעצבן שאומרים לי מה לעשות.

פתאום, אחרי קצת זמן, שמעתי קול מוזר.

פִּסְסֵט ... פִּסְסֵט ...

"מי זה?" שאלתי.

פִּסְסֵט ... פִּסְסֵט ...

"מי זה?" שאלתי שוב, הפעם בקול חזק.

"שִׁשֵׁשׁ ... לא צריך לצעק,

אני פה," ענה לי בלחש קול צפצפני.

הסתכלתי למטה. ליד המטה ראיתי יצור לא מוכר. קטן, עטוף בפרנה מנקדת, עם רגלים קצרות, זנב מתגלגל, אזניים גדולות ועיניים בורקות. "אני רואה שאתה כועס," אמר, ולפני שהסקפתי להוציא מלה, המשיך: "בוא אתי. יש לי רעיון מצין."

